MAGAZIN sportiv

Cunoștință cu Giacinto Facchetti

„Caravelle"-ul care transporta spre România vestita „squadra azzurra" își anunțase sosirea în București după miezul nopții. Ora tîrzie n-a îndepărtat însă pe nici unul dintre amatorii de autografe celebre, veniți la aeroport de cu seară.

În noaptea aceea ei îl așteptau în special pe Facchetti, celebrul fundaș interist, acel „Turn Eiffel" al apărării italiene. De altfel, în cele trei zile cît a stat în București acesta a fost în centrul atenției generale; semnalul „uite-l pe Facchetti" sau „vine Facchetti", stîrnea senzație. Insăși mărturia jucătorului italian: „la București am dat cele mai multe autografe din cîte mi s-au cerut în vreun oraș", demonstrează aceasta.

...Am stat de vorbă cu Facchetti cam la două ceasuri după terminarea meciului. Amabilitatea cu care a răspuns (acea „cortezia" italiană) mi-a lăsat o vie impresie. Din povestea vieții sale, pe care mi-a relatat-o în scurt, am să redau... spicuiri. Giacinto Facchetti s-a născut la Treviglio, în vara anului '42. Era cel mai mic dintrei cei 7 copii ai familiei Facchetti. Tatăl, jucător de fotbal în divizia secundă a Italiei, a adus în casă morbul fotbalului, de care s-au „contaminat" atît fiii cît și fiicele sale. („Cele trei surori ale mele — spune Facchetti — sînt, cu siguranță, cele mai mari suportere din Italia").

Giacinto joacă fotbal de... cînd se știe și, deși specialiștii, impresionați de fizicul său, l-au recomandat în nenumărate rînduri pentru pallacanestro (baschet), Facchetti n-a trădat niciodată sportul-rege. Prima legitimare o are la Trevigliese C.S.; aici se verifică în toate posturile, decizîndu-se în final pentru cel (sau cele, mai bine zis) de „apărător-atacant". Acum șapte ani, ochiul experimentat al magului H.H. îl descoperă la Appiano Gentile, reședința clubului Internazionale. Revelația, cu prilejul unui concurs de... atletism; sprinterul Facchetti fugise 100 m în 10,8 secunde!

— Întîlnirea cu Herrera a fost marele meu noroc — mărturisește Facchetti; și apoi, ca un omagiu adus profesorului: nu cunosc antrenor mai mare.

Curînd, numele Facchetti începe să circule, ulterior înscriindu-se în cvintetul de aur (Picchi — Facchetti — Corso — Suarez — Mazzola) al echipei dublă cîștigătoare a C.C.E. și a „Cupei Intercontinentale". Excelenta sa pregătire tehnică, uluitoarea intuiție tactică, elemente susținute de un fizic rar întîlnit, l-au desemnat pe apărătorul interist ca pe unul dintre cei mai compleți și eficace jucători din lume. La 25 de ani, fundașul de 1,88 m are deja înscrise în palmaresul său 28 de meciuri internaționale. Participarea sa activă în atac, devenită „manieră à la Facchetti" i-au adus recent și „supratitlul" de golgeter al... apărării.

Facchetti este absolventul unei școli de contabilitate, ciclul urmat însumînd 13 ani: 5 primare + 2 „media" + 3 gimnaziu + 3 școala superioară de contabilitate. În vara acestui an — august — urma să se căsătorească cu tînăra Giovanna și să se stabilească cu reședința la Cassano d'Adda, dar o veste mai puțin plăcută, survenită în ultimul moment, a amînat fericitul eveniment: Facchetti va pleca militar la sfîrșitul acestei luni, împreună cu Bedin și Domenghini. Asta nu exclude însă „proiectul" legat de căsătorie: „Voglio 10 figli". („Vreau 10 copii!").

Un fapt, la care am fost martoră în timpul discuției noastre, mi-a vorbit tot despre proiectele și dorințele sale (de data asta de altă natură): un suporter, scuzîndu-și inoportunitatea, îi solicită un autograf; îl vrea chiar pe o fotografie a echipei Inter — „Campione del mondo di clubs" 1964—1965. Facchetti citește și zîmbește amar. „Tempi passati!" În sezonul trecut, Fortuna a trădat formația din Milano. Și vrînd să... anticipeze victoria echipei sale în finala intercontinentală de la anul, adaugă celor două date — 1964—1965, anul 1968 și semnează: Giacinto Facchetti. Și, pentru prima dată chipul său de nordic nu s-a mai luminat cum se întîmpla de cîte ori semna un autograf; a rămas închis, preocupat: semnase un „angajament".

NUȘA MUȘCELEANU

40 de ani în slujba boxului

Se împlinesc în curînd 40 de ani de cînd Mihai Fulea a trecut pentru prima dată corzile ringului. Prin 1927 venea în Capitală, de la Craiova, un tînăr blond, „bine făcut". Sosit în Gara de Nord, el și-a îndreptat pașii — unde credeți? — la sala de antrenament a C.F.R.-ului! Antrenorul Umberto Lancia n-a rămas de loc surprins văzînd un „provincial" venind în sală. În fond, de la Gară pînă aci erau doar cîțiva pași și mulți călători aflați în... tranzit vizionau antrenamentele, după care plecau mai departe. Dar cu tînărul Fulea a fost altceva. El dorea să devină boxer (văzuse și pe la Craiova meciuri), să rămînă mulți ani în sală. Lancia n-a avut nimic împotrivă, mai cu seamă că „blondul" părea băiat așezat și, în plus, era bine dezvoltat fizic.

Astfel a făcut Mihai Fulea cunoștință cu boxul. După cîteva luni de acomodare, de antrenamente, tînărul craiovean a susținut primul său meci, cu A. Vitzmann. Victorie. Au urmat alte partide, cu boxeri români sau străini (printre care Stoicescu, Doerfler, Axioti, Cinteza, Corăscu, Negoiță, Girardin, Walker), victorii dar și înfrîngeri.

La 6 decembrie 1930, Fulea — în viața de toate zilele maistru cofetar — se decide să atace titlul României la categoria mijlocie, deținut de Jim Călinescu. Rezultatul: victorie prin K.O. în repriza a patra și deci, un nou deținător al titlului. Elevul lui Lancia boxează apoi pe ringurile din Paris, Manchester, Zürich, Atena, Viena, iar la 6 noiembrie 1935 primește „provocarea" lui Milică Teodorescu, pentru titlul României la categoria mijlocie. După 10 reprize judecătorii acordă „nul". Așadar Fulea păstrează centura. Dar... solicitanți erau mulți, dintre aceștia federația acceptînd ca șalanger pe Călinescu, prietenul și rivalul cel mai de temut al lui Fulea. Meciul a fost programat la 28 iulie 1937. A fost o luptă pe viață și pe moarte, își amintește Fulea. „Jim a fost mai bun ca mine și a trebuit să mă recunosc învins".

O dată cu meciul susținut la 1 aprilie 1945 (al 62-lea în cariera sa) contra lui V. Boanță. Mihai Fulea și-a pus mănușile în cui. Dar n-a abandonat sportul îndrăgit, ci a continuat să vină zilnic la sală, ca antrenor. De altfel, încă din 1938 boxerul „ceferist" activa și ca antrenor, la sala Giulești.

De 40 de ani Fulea apără culorile sportive ale C.F.R.-ului, ca boxer și ca antrenor. Popularitatea sa a depășit de mult... granițele cartierului Giulești și nu întîmplător prin mîna maestrului Fulea au trecut zeci și zeci de tineri: ei știu că pe lîngă tehnica boxului, Mihai Fulea — un adevărat părinte — se pricepe să-i înarmeze foarte bine și cu... tehnica vieții. Și această calitate, s-o recunoaștem deschis, lipsește unora dintre antrenorii noștri de box...

R. C.

POȘTA MAGAZIN

PETRE TISU, COMUNA CERVENIA. — 1) Crainicul — reporter Cristian Țopescu este fiul călărețului Felix Țopescu. Dar și el a practicat cu destul succes acest sport. 2) Ca junioară, Iolanda Balaș a înălțat recordul republican (în 1955, la Oslo) la 1,70 m. Pe acest plan, Erica Stoenescu a întrecut-o cu un centimetru! Există totuși, o diferență: Iolanda n-a stat pe loc, pe cînd Erica Stoenescu s-a oprit la acest 1,71 m. Nu-și... contemplă prea mult recordul?

ION ȘTEFĂNESCU, BUCUREȘTI. — Ne întrebați dacă fotbalistul Sandu, care joacă la Jiul Petroșeni este unul și același Sandu care a activat într-un timp la Progresul. Este și nu este *același*. Acum, joacă mult mai bine!

COSTIN NEDELCU, TURNU SEVERIN. — S-a scris un mic articol, în aceste coloane, despre „ciclistul cu părul alb". Reținem și amănuntul pe care ni-l dați dv. că, pînă la 23 iulie, Florea Hodrea străbătuse peste 2 000 de kilometri. La 68 de ani, nu este o performanță cu care se pot lăuda mulți. Nu mă îndoiesc că el va reuși să efectueze, așa cum și-a propus, Turul României de unul singur. Povestea are și o poantă: Florea Hodrea a învățat să meargă pe bicicletă acum doi ani. La 66 de ani!

MIHAI STAMATIN, CRAIOVA. — Am citit „versurile" închinate Universității Craiova: *„Oblemenco lui Progresul/ Două goluri i-a marcat / Și-n fruntea golgeterilor / Comod el s-a instalat / Dovedind cu prisosință / Că merită a fi selecționat".* La sfîrșit, faceți următoarea precizare: *„Versuri originale de Mihai Stamatin"*. Foarte frumos din partea dv. De ce să se dea vina pe altul!

DUMITRU MOLDOVAN, SÎNTANA DE MUREȘ. — Am ales cîteva „spectacole":

Minerul Baia Mare: PĂCAT DE BENZINĂ.

Siderurgistul Galați: CENTRUL ÎNAINTAȘ A MURIT ÎN ZORI.

A. BĂDULESCU, BUCUREȘTI. — 1) Gori, nu Picchi, este cel care a atins mingea cu mîna în suprafața de pedeapsă, în prima repriză a meciului România — Italia. Să vă spun drept: eu sînt mai supărat pe echipa noastră decît pe arbitru. Dv. nu? 2) În cadrul cuplajului rugbistic de duminica trecută, Grivița Roșie a învins Precizia Săcele cu 61—8 (e mult, chiar dacă la rugbi se numără din... trei în trei!), iar Steaua a întrecut cu 28—0 pe Agronomia Cluj.

MANOLE TOCIU, BUCUREȘTI. — 1) Knock-down-ul (trimisul la podea) nu se mai socotește un punct, ca în urmă cu ani. Este util să rețineți acest lucru — și invitația se adresează nu numai dv! — pentru a putea aprecia mai bine situația din ring. 2) Rocky Marciano a devenit campion mondial la toate categoriile, la 23 septembrie 1952, învingîndu-l prin K. O. în repriza a 13-a pe Joe Walcott (filmul acestui meci a fost prezentat, nu de mult, de televiziunea noastră). El n-a pierdut nici un meci în cariera sa. In 1956 s-a retras, iar titlul a rămas vacant. Succesiunea și-au disputat-o Floyd Patterson și Archie Moore. Primul a învins prin K. O. în repriza a V-a, devenind astfel campion mondial (30 noiembrie 1956).

AUREL VASILESCU, BRĂILA. — Dumitru Ciobotaru este boxerul care a cucerit de cele mai multe ori centura de campion republican: de 9 ori. De 3 ori la semigrea și de 6 ori la categoria grea. Opt titluri au cucerit Vasile Mariuțan și Ion Monea, iar Gheorghe Negrea a fost de 7 ori campion al țării (ultima oară în 1964, la categoria grea).

ȘTEFAN SUCIU, BUCUREȘTI. — Poezia „Povestea Rapidului" ne-a lăsat indiferenți. Ne-a... speriat, în schimb, P.S.-ul: *„Va urma"*. Și nu e nici o speranță să vă răzgîndiți?

ION POȘTAȘU

Ilustrații: N. CLAUDIU

În patru rînduri

Administrația de stat „Loto-Pronosport" a oferit cîte 3 metri de stofă învingătorilor finalelor de box.

Eu vă spun cu tot curajul:
— Ați băgat dreptatea-n cofă!
Nu e just să dați metrajul
Tot boxerilor cu... „stofă"!

AL. CLENCIU

11 din cei 24 de antrenori calificați de fotbal din regiunea Argeș nu activează de loc.

De fapt, o fac pe antrenorii
Căci pe teren într-una, falnici,
Ei antrenează... spectatorii
Să-ncurajeze pe localnici.

Deși Fabrica de confecții și tricotaje „București" are specific feminin disciplinele Spartachiadei de vară sînt numai pentru băieți.

Cert, ar dispare orice sfadă
Și nu s-ar mai stîrni obiecții,
De s-ar include-n Spartachiadă
Și niște probe... de confecții.

VICTOR TEODOR

— Fuge el, dar să știi că e în avantaj!
— ...cu cel puțin 3... ture.

Desen de Al. Clenciu

Miercuri noaptea, la Fălticeni...

Scriam, mai deunăzi, în această pagină, despre primirea triumfală de care s-a bucurat Celtic, cîștigătoarea „Cupei campionilor europeni", atunci cînd s-a întors la Glasgow. Păstrînd proporțiile — ne referim la numărul locuitorilor — Fălticenii au oferit miercuri noaptea imagini tot atît de interesante legate de entuziasmul suporterilor.

La miezul nopții, orașul nu dormea, ci era în așteptarea fotbaliștilor de la Foresta, cei care făcuseră K. O. Rapidul. Cele două microbuze cu care s-au înapoiat jucătorii au fost luate cu asalt, cu greu ele făcîndu-și loc, după zeci de opriri, prin mulțimea de oameni. Drumul de la intrarea în oraș, care este parcurs în mod obișnuit în 3 minute, a durat peste o... oră!

Reflecțiile lui N. Pregătitu

Dacă se spune despre mine că trag mereu peste plasă, știu ce am de făcut. Trec într-o echipă de volei.

Deși mă pricep să trag doar cu dreptul, spectatorii susțin că sînt un jucător stîngaci.

Cînd intru pe stadion, uit totul. Pînă și fotbalul.

Nu înțeleg de ce totdeauna pentru mine poarta este la mare distanță de minge.

Niciodată de cînd joc n-am ratat un 11 metri. Știți de ce? Nu mă lasă ceilalți să trag eu.

Sînt un mare fotbalist. Toți spectatorii observă asta cînd ne aliniem să salutăm publicul.

Un chirurg ortopedist mi-a spus o dată „colega". Cică și eu operez la picioare.

Sînt un jucător modest. Mă mulțumesc și cu o echipă de regiune, dacă îmi acceptă condițiile.

V. D. POPA

La ce oră se bat recordurile?

Întrebarea poate părea cel puțin „neserioasă". Doar performanțele maxime în sport sînt condiționate de cu totul alte elemente decît cele legate de orar. Și totuși, iată că savantul suedez Robert Tillensen, specialist în meteorologie, ne asigură că există anumite ore care favorizează stabilirea de recorduri. Anume, **orele de noapte.** Se știe că în timpul nopții, prezența pe cer a satelitului natural al Pămîntului, Luna, creează anumite modificări în gravitatea corpurilor. Atracția Lunii face ca obiectele aflate pe sol să-și piardă din greutate, să devină mai ușoare. Iată de ce, teoretic, anumite probe atletice cum sînt aruncările și săriturile, precum și ridicarea halterelor s-ar efectua în condiții avantajoase în cursul nopții.

Să nu ne mire, deci — afirmă savantul suedez, el însuși pasionat sportiv — că într-un viitor apropiat, o serie întreagă de competiții vor fi programate cu predilecție în... nocturnă.